

στείνει ὁ Χασάν, ἀλλ' εἶχεν ὅμως πρὸ πολλοῦ ὑπερβῆ ταῖς ἐβδομήκοντα ἔτη, τὰ ὅποια ὁ Ψαλμῶδης θεωρεῖ ὡς τὸ ἔσχατον ὄριον τῆς παρατάσεως τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, προσέθηκεν ὁ ἱατρός. Τώρα ὅμως τὸ ζήτημα πῶς νὰ τὸ ἀνηγγεῖλωμεν καὶ πῶς νὰ παρηγορήσωμεν τὴν Λεϊλάν. Δυστυχῆς νεάνις!... ἡ μόνωσίς της προξενεῖ οἶκτον.

— Δὲν εἶνε μόνη, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος ζωηρῶς· ἡ Αἰκατερίνη τὴν παρέλαβεν ἤδη ὡς ἀδελφὴν της.

— Ἄ! εἶπεν ὁ ἱατρός. Εἶτα μετὰ βραχεῖαν σιγὴν: Τὴν συγχάριον ἐκ βάθους καρδίας, προσέθηκεν. Ἀλλὰ τί σκέπτεσθε διὰ τὸ μέλλον;

— Τίποτε ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ Μαυρίκιος ἐκπληκτός.

— Ἴδου λοιπὸν ἐγὼ τί προτείνω... ἂς μείνωμεν ἐδῶ ἐφ' ὅσον διάστημα ἀπαιτεῖται, ὥπως ἡ Λεϊλὰ ἀποδώσῃ τὰς τελευταίας τιμὰς πρὸς τὸν πάππον της, καὶ κατόπιν ἂς τὴν παραλάβωμεν μαζί μας εἰς Τεχεράνην. Ἡ σύζυγός μου πολλὴ θὰ χαρῇ διὰ τὴν γνωριμίαν τῆς ἀξιεράστου αὐτῆς νεάνιδος· περιττὸν δὲ νὰ σὰς εἴπω ὅτι θὰ εἴσθε εὐπρόσδεκτος ἐπίσης ἡ Αἰκατερίνη καὶ σύ. Ὡς πρὸς τὰς ἀνασκαφάς, ἐὰν δὲν ἀπατώμαι, μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ σὺ θὰ φρονῇς ὅτι πρέπει νὰ τὰς ἀφίσῃς ἐπὶ τοῦ παρόντος.

— Ὅμολογῶ ὅτι ἔχω ἀνάγκην προσωρινῆς διακοπῆς, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος. Ἄλλως τε μετὰ τὰ τελευταῖα σοβαρὰ γεγονότα, πρέπει καὶ ἡ κυβέρνησίς μου καὶ ἡ κυβέρνησις τοῦ Σάχου νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν διατρεχόντων, πρὶν ἢ ἐπαναλάβω τὰς ἐργασίας. Δέχομαι εὐγνωμόνως τὴν ἀγαθὴν σου φιλοξενίαν.

— Περὶ τοῦτου, εἶπεν ὁ Γκυγιὼν, προτείνω μίαν τροποποίησιν. Ὁ Μαυρίκιος νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν μου.

— Σοὺ τὸν παραχωρῶ, εἶπεν ὁ ἱατρός. Δὲν εἶμαι τόσο ἐγωῖστής, ὥστε νὰ τοὺς παραλάβω ὅλους καὶ νὰ μὴ ἀφίσω κανένα εἰς τοὺς ἄλλους.

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας εἶχον τελεσθῇ πάντα τὰ τοῦ ἐνταφιασμοῦ νόμιμα. Οἱ Γουέβροι ἐλθόντες ἐν σώματι ἀπέδωκαν τὰς τελευταίας τιμὰς εἰς τὸν μέγαν αὐτῶν Μοβέδ Ὁ Γκουσά-Νισὶν ἀνεπαύετο διὰ παντὸς εἰς τὸν Πύργον τῆς Σιωπῆς καὶ ἡ Λεϊλὰ ἀπῆρχετο μετὰ τῶν φίλων της εἰς Τεχεράνην.

Ὁ ἱατρός παρουσίασε περιχαρὲς τὰς δύο νεάνιδας πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἥτις τὰς ἐδέχθη μητρικῶς, ἐνῶ ὁ Λουδοβίκος Γκυγιὼν ἐπίσης χαίρων καὶ ἐπίσης φιλοξένος παρελάβανεν εἰς τὴν κατοικίαν του τὸν Μαυρίκιον, τὸν Χασάν καὶ τὸν πιστὸν Γαρχαρίδην.

Καθ' ἑκάστην οἱ νέοι μεταβαίνουνσι καὶ διέρχονται ὥρας πολλὰς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἱατροῦ· ἡ δὲ κυρία Ἀρδὺ χαίρουσα, διότι βλέπει τόσῃ νεότητι φαιδρύνουσαν τὸν ἑῶς τότε ὁπωσοῦν μελαγχολικὸν οἶκόν της, δὲν θέλει πλέον

ν' ἀφίσῃ τὴν Λεϊλάν καὶ τὴν Αἰκατερίνην ν' ἀναχωρήσωσιν· ἀλλ' ὁ πονηρὸς ἱατρός προμαντεύει ὅτι θὰ τοῦ ἀφαιρεθῶσι μετ' ὀλίγον αἱ νεαραὶ τοῦ ἐπισκέπτριαι. Ἡ γνώμη του εἶνε ὅτι διπλοὺς γάμος δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ συσφίγῃ ἔτι μάλλον μετὰ τῶν νεκρῶν τοῦ φίλων τοὺς δεσμούς, οὓς ἡ ἀμοιβαία συμπάθεια καὶ τὰ κοινὰ παθήματα κατέστησαν ἤδη ἀρρήκτους.

ΤΕΛΟΣ

ΑΝΩ ΚΑΤΩ

ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΣ

Ἐσχάτως ὁ ὑπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἐν Ἰταλίᾳ Βιλλάρης, πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ νεαρὸς σπουδαστὴς Ἑρνέστος Μαρίνης ἐδοθήκει ἐπὶ τρία συνεχῆ ἔτη συμφοιτητὴν ἐκ γενετῆς τυφλὸν πρὸς περάτωσιν τῶν σπουδῶν του, δὲν ἀπηξίωσε νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν φιλελεῆμονα νέον διὰ τῆς ἐπομένης ὥραίας ἐπιστολῆς γραφείσης ἰδιοχειρῶς:

Ἀξιότιμε κύριε,

Παρὰ τοῦ κ. Λουδοβίκου Ἀνσάλδης ἔμαθον ὅτι κατὰ τὰ τρία ἔτη τῆς συμφοιτησεώς σας εἰς τὸ Λύκειον ἐδοθήθησας αὐτὸν ὡς ἀναγνώστης ὅπως διανύσῃ τὰς σπουδὰς καὶ τύχῃ, ὥς καὶ ἔτυχε, τοῦ ἀπολυτηρίου κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον. Ἡ πράξις αὕτη σὲ τιμᾷ μεγάλως, καὶ ἡ εἰσοδός σου εἰς τὴν κοινωνίαν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνῃ κατὰ τρόπον εὐγενέστερον. Εἰς ἐκδήλωσιν εὐκρινούς θαυμασμοῦ σοὶ πέμπω δύο ἐκ τῶν συγγραμμάτων μου. Εἰς τὸ ἐν θὰ εὑρῃς τὰ κατὰ τὸν βίον μοναχοῦ, ὅστις χάριν τῆς συνειδήσεως ὑπέμεινε τὸ μαρτύριον. Τὸ ἄλλο, ἐπιγραφόμενον Ἐπιστολὰ ἰς τὴν Νοτίου Ἰταλίας, θὰ σὲ πληροφορήσῃ πόσον ὁ ἀριθμὸς τῶν δυστυχούντων εἶνε μέγας, καὶ διὰ τοῦτο πόσον εὐρὸν τὸ πεδίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἐργασθῇ ἡ εὐσπλαγχνὸς καρδιά σου. Ἐξακολούθει νὰ διάγῃς ὡς ἤρχισας καὶ μὴ λησμόνει ὅτι ἡ ὑπὲρ τοῦ πλησίον θυσία εἶνε πρόξενος — κατὰ τὸ δυνατόν — τῆς εὐδαιμονίας, καὶ καθιστᾷ ἡμᾶς ἀξίους νὰ φέρωμεν τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου.

Βιλλάρης.

ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

Ὅλιγοι Ἀγγλοὶ ἐκμανθάνουσιν ἀπταίστως τὴν γαλλικὴν, καὶ ἀκόμη ὀλιγώτεροι προσφέρουσιν αὐτὴν ἀψόγως· διὰ τοῦτο πολὺς λόγος ἔγινε κατ' αὐτὰς περὶ τοῦ νέου ἐν Παρισίοις πρέσβεως λόρδου Δούφφριν, ὡς γινώσκοντος τὴν γλῶσσαν ταύτην κατὰ βάθος. Δὲν ἐλησμόνησαν μάλιστ' αὐτὰς ν' ἀναγράψωσιν ὅτι αὐτὸς εἶχεν ἐκλεχθῇ τὸ 1871, ὅπως προσφωνήσῃ γαλλιστὶ τοὺς ἐταίρους τῆς γαλλικῆς κομωδίας μεταβάντας τότε εἰς Λονδίον.

Ἐκ τούτου λαβοῦσα ἀφορμὴν μία ἀγγλική

ἐφημερίς ἀναφέρει τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον τοῦ λόρδου Βήκονσφιλδ.

Τὴν προτερσίαν τῆς ἐνάρξεως τοῦ Βερολινείου Συνεδρίου, πρὸς τὸ ἐσπέρας, ὁ ἰδιαιτέρος γραμματεὺς τοῦ Βήκονσφιλδ κύριος Μονταγκου Κόρρου, νῦν δὲ λόρδος Ρόουτον, μεταβάς παρὰ τῷ Ἀγγλῷ πρέσβει λόρδῳ Ὁδο Ρούσσελ ἐζήτησε τὴν συμβουλὴν του εἰς τὴν ἐξῆς ἀμήχανον περίστασιν. «Τὸν ἐνκρητήριον λόγον διὰ τὴν αὔριον συνένταξεν ὁ λόρδος Βήκονσφιλδ γαλλιστί, εἶπεν ὁ κ. Κόρρου πρὸς τὸν πρεσβευτήν. Τὸν ἀπήγγειλεν ἐνώπιόν μου πρὸ ὀλίγου. Ἀφίνω τὴν ἀθλίαν προφοράν, ἀλλὰ δὲν εἶνε γαλλικά αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἤκουσα. Ὅθι γείνωμεν καταγέλαστοι ἐνώπιον ὅλης τῆς Εὐρώπης, ἂν δὲν εὗρετε σεῖς κανένα τρόπον πρὸς ἀποτροπὴν. Οὕτε ἐγὼ οὔτε ἄλλος κανεὶς τῶν περὶ αὐτὸν τολμᾷ νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ τὴν ἐλαχίστην παρατήρησιν.

Ὁ πρεσβευτὴς ἔσπευσε νὰ ἐνταμώσῃ τὸν λόρδον Βήκονσφιλδ.

«Κυκλοφορεῖ, εἶπε πρὸς αὐτόν, μία εἰδήσις πολὺ παράξενος—ὅτι θὰ ἀπαγγείλετε αὔριον τὸν ἐνκρητήριον λόγον γαλλιστί. Βέβαια κανεὶς δὲν ἤμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ καλῆτερά σας· ἀλλὰ ἐπάνω κάτω ὅλα τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου ἠμποροῦν νὰ κάμουν ἓνα καλὸν λόγον εἰς τὴν γαλλικὴν. Ὅ,τι ὅμως εἶνε ἀδύνατον εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους εἶνε νὰ ὁμιλήσῃ καλῶς ἀγγλιστί. Ὅλοι οἱ πρέσβεις εἶνε βέβαιοι ὅτι τοὺς παρασκευάζετε αὔριον σπανίαν διανοητικὴν ἀπόλαυσιν: ν' ἀκούσιν νὰ ὁμιλῇ εἰς τὴν γλῶσσάν του τὸν μέγιστον ἐκ τῶν ζώντων Ἀγγλῶν ἀριστοτεχνῶν τοῦ λόγου. Εὐχαριστήσατέ τους διὰ νὰ μὴ μείνουν μετὰ τὸν καὶ μόνον».

Ὁ Βήκονσφιλδ κολακευθεὶς ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ πρέσβους ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν γλῶσσάν του, καί τινοιοτρόπως ἐσώθῃ καὶ αὐτοῦ καὶ τῆς ὑπερηφάνου πατρίδος του ἡ ἀξιοπρέπεια.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΝΑΖΑΡΕΤ

Θαροῶ ἀπὸ δῶ πέρα πῶς βλέπω μετὰ τὸ νοῦ

Τῆς Ναζαρέτ τῇ βούρῃ.

Γλυκὰ φυσᾷ τ' ἀγέρι στὰ δένδρα τοῦ βουνοῦ

Τοὺς κλώνους του κουνάει σιγὰ τὸ κύμαρι δῶ

Τὸ σήμαντρο χτυπάει—εἰν' ὦρα τοῦ σπερνοῦ·
Ὁ ἥλιος κατεβαίνει 'ς τὴ φλογισμένη δύση·
Τὸ πρῶτο ἀστέρι λάμπει 'ς τὸ θόλο τ' οὐρανοῦ
Κ' ἡ καθεμιὰ κοπέλα πηγαίνει νὰ γεμίσῃ.

Ἡ κάθε μιὰ τί χάρι ποῦ ἔχει ἀληθινή.
Κι' ἂν εἶνε ξανθομάλλα, κι' ἂν εἶν' μελαχρινή,
Μὰ εἶνε πάντα ὦραϊά κι' ἀγγελόκαμωμένη.

Ἄλλοῦ τέτοια ὁμορφάδα ποτὲ μου δὲν τὴν εἶδα
Καὶ οὔτε στὴ δική μου τὴ γαλανὴ πατρίδα:

Τῆς Παναγίας ἡ χάρι θαρρεῖς τῆς ὁμορφαίνει.

Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά

Ἐγένετο δευτέρα συνεδρίασις τῆς ἐν ταῦθα Γαλλικῆς Σχολῆς, εἰς ἣν παρήσαν οἱ πρέσβεις τῆς Γαλλίας καὶ Ρωσσίας καὶ οἱ διευθυνταὶ τῆς Ἀγγλικῆς καὶ Ἀμερικανικῆς Σχολῆς ὡς καὶ πλείστοι ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς γράμμασιν. Πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ διευθυντὴς τῆς Σχολῆς κ. Homolle, ὅστις ἀνέφερε διαφόρους ἀνακινήσεις γενομένας ὑπὸ διαφόρων ἐν τῇ Σχολῇ, μετ' ὃ ἀνέγνω μακρὰν μελέτην τοῦ Pottier περὶ σαρκοφάγου τῶν Κλαζομένων ὑπάρχοντος ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Λούβρου. Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ὁ συγγραφεὺς συγκρίνει τοὺς σαρκοφάγους τῆς ἀσιατικῆς ταύτης πόλεως πρὸς τὰ ἀγγεῖα τῆς ἐν Ἐτρουρίᾳ Ἀγύλλας καὶ δεικνύει τὴν ὑπαρξίν παρὰ τὰ ἑλληνικὰ καὶ ἰταλικά ἐργοστάσια κέντρον ἀνατολικῆς καὶ ἰωνικῆς ἐργασίας. Κατόπιν ἐγένετο ἑτέρα ἀνακίνωσις ἀφορώσα εἰς ἀρχαῖκας ἐπιγραφὰς ἐξ Ἐπιδαύρου (ἐν αἷς ὁ Ἀσκληπιδὴς Αἰσκληπιεύς) ὧν τὸ ἀλφάβητον διαφέρει τοῦ Ἀργείου. Ἐκ τούτου μεγάλη ἀνέκδοτος ἐπιγραφή παρέχει τὸ ὄνομα ἱστορικοῦ Ἀριστείδου ἐκ Περγᾶμου, καὶ τεμάχια αἵμα λόγου τοῦ ἔργου αὐτοῦ.

Φιλολογικά

Ἐν ἐπιφυλλίδι τῆς ἐν Μονάχῳ ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος *Neotatai Eideiseis* ὁ γνωστὸς λόγιος κ. Κ. Κρουμβάχερ ἐδημοσίευσεν μικρὰν βιβλιογραφίαν περὶ τοῦ *Λονκῆ Λάρα* ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εἰκονογραφημένης αὐτοῦ ἐκδόσεως.

— Εἰς τὸν διαπρεπῆ λόγιον κ. Δ. Βικέλαν ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις ἀπένειμε τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

— Ὁ ἐπιφανὴς ἀρχαιολόγος καθηγητὴς τοῦ ἐν Βερολίνῳ Πανεπιστημίου Ἑρνέστος Κούρτιος ἐώρτασε κατ' αὐτὰς τὴν 50 στήν ἐπέτειον τῆς διδακτορικῆς ἀναγορεύσεώς του.

— Ὁ κύριος Eugénie d' Eichthal, υἱὸς τοῦ πρό τινων ἐτῶν ἀποβιώσαντος Γουσταύου Εἰχτάλ, τοῦ ἀκραίφνου καὶ εἰλικρινοῦς φιλέλληνος, οὐτινος τὸ ὄνομα δὲν ἐλησμονήθη παρ' ἡμῖν, ἐδημοσίευσεν κατ' αὐτὰς ἔργον ἀξίον λόγου, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Socialisme, communisme et collectivisme* (Paris, Guillaumin et Cie). Τοῦ βιβλίου τούτου τὴν ἀνάγκωσιν συνιστῶμεν εἰς τοὺς θέλοντας ἐκ τῶν ἡμετέρων, νὰ σχηματίσωσιν ἰδέαν ἀκριβῆ περὶ τῆς ἱστορίας, τῶν τάσεων, τῶν διαφορῶν φάσεων, τῶν πλανῶν καὶ τῶν κινδύνων τοῦ κοινωνικοῦ ζητήματος, τοῦ πρὸ εἰκοσαετίας ἰδίως ἐπασχολούντος καὶ ἐπαπειλούντος σύμπασαν τὴν δυτικὴν Εὐρώπην. Τὸ βιβλίον περιέχει διακοσίας περίπου σελίδας καὶ μόνας, ἀλλ' ἐντὸς αὐτῶν ὁ συγγραφεὺς συνέπτυξε μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας καὶ σαφηνείας τὴν ἐξιστόρησιν καὶ ἐξέτασιν τοῦ πολυπλόκου του θέματος.

Μουσικά

Μετὰ πολλῶν ἐπαίνων γράφουσιν αἱ ῥωσικαὶ ἐφημερίδες περὶ τῆς Ἑλληνίδος αἰδοῦ Δεσποίνης Κλέντης. Ἀπὸ μηνῶν ᾗδη περιέρχεται τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Ρωσσίας καὶ διδὲι συναυλίας. Ἐν Μόσχᾳ ἐνεθυσίασε τὸ ῥακόνον, ἐπίσης ἐν Βαρσοβίᾳ καὶ Ὁδρσῶν ὡς γράφουσι δὲ αἱ ῥωσικαὶ ἐφημερίδες, θὰ ἐκτελέσῃ καλλιτεχνικὴν περιοδείαν ἐν τῇ Ἀνατολῇ διδούσα μουσικὰς συναυλίας εἰς Κωνσταντινούπολιν, Ἀθήνας καὶ Αἰγυπτὸν, ὅθεν θέλει ἐπιστρέψῃ αὐθις εἰς Πετρούπολιν. Ἡ Ἑλληνὶς αἰοὶδὸς ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ ὦδῳ τῆς Μόσχας, μετὰ τὰς ἀρίστας δὲ αὐτῆς σπουδὰς ἀμέσως σχεδὸν διεκρίθη ἐν τῷ καλλιτεχνικῷ κόσμῳ τῆς πόλεως αὐτῆς, ἀφ' ἧς ἐψάλλεν ἐν τῷ ῥωσικῷ μελοδράματι.